

der virkelig Overskridelser af saadanne Smaa-summer paa 3 til 20 Kb., som Landstinget maa vedtage. Det er, saavidt jeg husker, 5 til 6 Summer alene paa denne Hævekonto, som Landstinget maa votere om skulle passere. Det forekommer mig virkelig, at dette er en høist uheldig Form, og jeg troer, at man kunde nærme sig meget til det Rette, eller i alt Fald frembringe Noget, der var langt rigtigere, naar man forandrede den i Statsrevisionens Instrux givne Bestemmelse derhen til, at det kun var nødvendigt at gjøre Indstilling om Overskridelser, hvor nogen af de Konti, der findes paa den virkelige, paa den trykte Finantslov, var overskreden. Det er ikke, fordi jeg troer, at der for Administrationen vilde i og for sig være Noget vundet derved, thi naturligviis maae jo Overskridelser finde Sted; naar man har et Budget for sig af den Beskaffenhed som vort, kan det ikke undgaaes, og Rigsdagen har ogsaa altid erkjendt det og viist den største Liberalitet ved Bedømmelsen deraf, naar Regjeringen har maattet gjøre den Slags Overskridelser. Men det er for selve Revisionens Arbeides Skyld, jeg mener, at det vil være til Gavn og Nytte. Jeg troer, man kunde spare sig alle disse Details, som intet Menneffe interesserer sig for, og som ingen Nytte kunne gjøre, og hvorved den Betydning, Rigsdagens Bedømmelse af Revisionens Arbeide, skulde have, svækkes. — Det var den ene af de Ting, jeg troede, det kunde være nyttigt at tage under Overveelse.

En anden Ting er den, at Statsrevisionen skal, naturligviis ifølge sin Instrux, gjøre Forslag til Rigsdagen om de Beslutninger, som denne skal vedtage, at den altsaa for enhver Udsættelse eller Bemærkning, den har at gjøre og som den finder, at der er Anledning for Rigsdagen til at tage sig af, leverer Rigsdagen Forslag til, hvad der skal skee. Dette har ledet til disse forskjellige Gradationer, som nylig bleve omtalte af den ærede sidste Taler, saasom: passerer, faaer at passere, kan passere, passerer for denne Gang osv., og dette forekommer mig ikke at være heldigt, thi Rigsdagens Beslutninger i denne Henseende maae nødvendigviis, naar der fra Statsrevisionen selv foreligger en Indstilling af denne Beskaffenhed, referere sig dertil, og

Følgen deraf bliver, at Rigsdagen kommer til at votere over en heel Deel Ting, som i og for sig ikke have nogen stor Betydning, og derved tillige til at udtale en Mening eller Dom om Noget, hvori den ikke har haft tilbørlig Opfordring til at trænge tilbunds. Det vilde, forekommer det mig, være langt heldigere, naar Statsrevisionen alene gjorde sine Bemærkninger ved, alene kom med sin Kritik over, kun fremdrog de Feil, den fandt der var begaaet af Administrationen i dens Forhold til Finantsloven, og da overlod til Rigsdagen selv at tage sin Beslutning om, hvad den vilde gjøre i den Anledning. Jeg troer, at den Form, Rigsdagen hidtil har brugt til Indklædning af sine Beslutninger, denne Inddeling i tre til fire forskjellige Kategorier, ikke er saa virksom, som den vilde være, naar Udvalget og altsaa derefter Thinget selv fremdrog de Poster, ved hvilke man havde Noget at udsætte, hvor man fandt, at Regjeringen ikke var gaaet rigtig frem, og man da lagde i den Kritik, som kom frem, al den Indvirkning, som man ønskede at udøve paa Regjeringen igjennem Sagens Behandling her, men altsaa uden at man tog den Slags Bestemmelser, hvorom der her kunde være Tale, i denne særlige Form, hvorved deres Betydning i mine Dine i en overordentlig Grad taber sig. Kort sagt, min Mening er den, at den egentlige Indvirkning, som Rigsdagen skulde udøve paa Regjeringen, skulde være af kritisk Art og paa den Maade, som Kritiken almindeligst fremkommer, og derefter vilde der da i det Væsentlige kun blive to Tilfælde, hvor man vil have at fatte nogen egentlig Beslutning om Enkeltighederne, deels nemlig, naar man meente, at der skulde gjøres Ansvar gjældende imod Ministeren, og deels naar man meente, at der var skeet Udgifter eller forsømt at opkræve Indtægter, for hvilke endnu Refusion kunde erholdes. I disse Tilfælde vilde jeg finde, at det var rigtigt, at der fra Rigsdagens Side blev taget Beslutning, som man da maatte see at effektuere i alt Fald gennem det næste Finantslovsforslag. Jeg troer, at ved at forelægge Rigsdagen og lade den votere en heel Række af Beslutninger om, at en Udgift „passerer, passerer for denne Gang, billiges“ osv., gjør man det vanskeligt for den at holde sin Opmærksomhed der-